

DEZE ONSTERFELIJKE BELOFTES

Een god die van
gedaante kan verwisselen,
een perzik die onsterfelijkheid
schenkt, een vrouw die de
eeuwigheid heeft gekregen

RACHELLE RAETA

Rachelle Raeta

DEZE ONSTERFELIJKE BELOFTES

Peaches & Honey-serie – deel 1

Vertaling Erika Venis

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559446
ISBN e-book 9789020559453
ISBN audioboek 9789020563061
NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2023 Rachelle Raeta
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *These Immortal Truths* door Tor Publishing Group, een imprint van Macmillan Publishing Group, LLC.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Creative Artists Agency LLC.

Vertaling Erika Venis
Omslagontwerp © 2026 Tor Publishing Group
Omslagillustratie Arcangel
Omslagontwerp Nederlandse editie Het Omslag Atelier

www.zomerenkeuning.nl
www.rraeta.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die geeft; laat de volgende die je redt, jezelf zijn

1

Er is schoonheid te vinden in de strijd, in de manier waarop het leven duwt wanneer de wereld trekt. Hij ziet het in de manier waarop zij naar adem hapt, zoekt, stikt. Gehuld in as en wedergeboorte kijkt hij toe hoe de doodsangst in haar ogen langzaam plaatsmaakt voor verwondering.

ENGELAND 1185

Het enige wat Anna nog weet van het huis van haar kindertijd is de herinnering dat ze eruit werd gesleurd.

De dikke rook die in haar ogen brandde en haar longen zwart kleurde, en de felle pijn in haar arm toen de soldaat haar over de drempel trok. Ze herinnert zich dat de hitte zo dichtbij voelde dat ze dacht dat haar losse, roodbruine haar vlam zou vatten en zou branden met de rest. Ze was toen nog nauwelijks meer dan een kind. Een zegen, zei Fanny altijd... Als ze iets ouder was geweest, zou ze het niet hebben overleefd.

Anna weet dat dit een leugen is.

Fanny was een en al ruwe randjes en harde woorden, maar als het erop aankwam, was ze barmhartig. Anna leerde al vroeg dat leugens milder konden zijn dan de waarheid en dat sommige dingen wreder konden zijn dan de dood. De dienstmeisjes waren minder discreet geweest met hun roddels in haar bijzijn dan Fanny en Anna was opgegroeid met hun gruwelverhalen over jonge vrouwen die waren

ontvoerd en die gedwongen de lijven hadden moeten verwarmen van hun ontvoerders aan de andere kant van de Noordzee.

Anna had heel lang gedacht dat ze misschien een klein beetje meer geluk had gehad dan de meesten, in dat opzicht althans. Het werk als dienstmeisje dat ze voor haar heer moest doen, was vermoeiend maar draaglijk en Fanny was op haar manier altijd vriendelijk. In de winter werd het landhuis verwarmd door meerdere grote open haarden en zelfs tijdens de warmste zomers hielden de plavuizen het interieur aangenaam koel. Hoewel ze nooit de heerlijkheden had geproefd die werden opgediend aan de tafel van de heer, zoals gezouten kabeljauw, gekruid hertenvlees, geroosterde zwaan, brood van de fijnste bloem en bedruppeld met honing, had ze ook beslist nooit honger hoeven lijden. Het stond buiten kijf dat ze in ergere huishoudens had kunnen dienen.

Toen werd ze vijftien.

Het begon op haar borst: bleke schaduwen die scherper omlijnd werden langs de randen en die zich vervolgens verder verspreidden over haar schouder en naar haar rug. Ze wist niet wat het was, alleen dat de verkleuringen met hun rafelranden haar bang maakten, net zoals ze wist dat ze anderen bang zouden maken. Ze wist ze een jaar lang verborgen te houden voordat een kamermeisje ze zag.

Het duurde nog een jaar voordat de heer des huizes het te weten kwam.

Het deed er niet toe dat er geen enkel bewijs was voor besmettelijkheid; het deed er niet toe dat er twee jaar waren verstreken zonder dat iemand er schade door had geleden. Wat ertoe deed was dat de oogst dat seizoen slecht was en dat zich een vreselijke ziekte door het dorp verspreidde.

Wat ertoe deed, wat er werkelijk toe deed, was dat Anna bestond. Ze was een makkelijke zondebok en makkelijk te verbannen.

Misschien, denkt ze, heeft ze in sommige opzichten nog steeds geluk. Haar leven is een kooi, met tralies van armoede en verbanning.

Ze is weggerukt van haar wortels en overgeplant in vreemde aarde, waar ze nog dankbaar voor moet zijn ook. Dat ze niet weet wie ze was of waar ze vandaan kwam voordat ze haar huis plunderden en haar in een schip stopten als vracht die kon worden verkocht in de volgende haven is een soort stil verdriet. Verdriet omdat ze weet dat ze ooit een andere taal heeft gesproken, maar dat de tijd daar alle sporen van heeft gewist. Anna is nu zevenentwintig zomers en ze weet niet eens zeker of ze haar naam te danken heeft aan haar moeder of haar meester.

Maar ze leeft. En ze is gezond.

Ze weet dat veel mensen in dezelfde situatie dat niet kunnen zeggen. Veel anderen zouden ter dood zijn veroordeeld, in plaats van verbannen, of zouden niets dan leed en honger hebben gekend zodra ze de grens van het bos hadden bereikt, in plaats van onderdak in een verlaten hut en eten in de vorm van restjes die ze krijgt toegeschoven door de oude kokkin voor wie ze vroeger werkte. Die schamele beetjes die Fanny haar die eerste paar winters had toegestopt, waren de enige reden dat ze had weten te overleven. Dat had haar de gelegenheid gegeven het bos beter te leren kennen, zodat ze de taal leerde spreken en gebruik kon maken van wat het haar kon bieden. De winters zijn nog steeds streng, haar hut is bitter koud en haar voedselvoorraad balanceert altijd op het randje van gevaarlijk laag, maar ze haalt de lente. En hoewel ze nooit een volle maag heeft, houdt ze zichzelf voor dat een hongerige maag beter is dan een lege maag.

Haar vingers plukken meidoornbessen van de struik en laten ze behendig vallen in de omhooggehouden stof van haar versleten, bruine jurk. Ze heeft zich vanochtend nog niet geprikt aan de doorns, maar dit bosje heeft de afgelopen tien jaar heel wat van haar bloed gezien. Ze had het bij toeval gevonden tijdens haar eerste jaar in ballingschap; de knagende honger in haar maag was zo hevig geweest dat ze de felgekleurde bessen met handenvol tegelijk had gepakt en daarvoor de prijs in bloed had betaald. Blijkbaar kan er geen seizoen voorbij zonder dat ze op zijn minst een paar druppels afstaat. Misschien dat

de struiken daarom zoveel vruchten dragen.

Haar maag knort, een vertrouwd geluid. Anna stilt het met een paar bessen, maar ook niet meer dan dat. De zomer is vergevingsgezind, in tegenstelling tot de winter. Ze heeft geleerd dat ze de koude maanden alleen kan overleven als ze alles opspaart wat de warmere maanden haar kunnen schenken.

Stemmen weerklinken door de bomen. Anna verstijft.

De dorpingen komen nooit in dit deel van het bos, al sinds mensenheugenis niet. Het ligt te ver van de weg, is te ver lopen van de stad. De enige reden dat Anna voedsel op tafel kan zetten, is dat zij haar eten vindt op de plekken die de stadsbewoners met rust laten.

De stemmen worden zo luid dat zij ze herkent als roepende mannen. Ze klinken boos. Dreigend.

Ze proberen iemand te vinden.

Als ze daarin slagen, zal het niet goed aflopen met degene die ze zoeken, zoveel weet Anna.

Achter haar klinkt geritsel van bladeren, het zachte geluid van voetstappen. Anna schrikt, klemmt haar bessenschat tegen haar borst en draait zich om, met haar hart in haar keel en klaar om te vluchten. Donkere ogen, omringd door donkere wimpers, staren haar aan.

De onbekende staat stokstijf als een hert. Ze is gekleed in rijkgekleurde zijde, even intens gekleurd als de bessen die Anna heeft verzameld in haar sjofele, tot op de draad versleten jurk. Ogen zo diep en donker dat ze even peilloos lijken als de nachthemel, haar gevlochten, ebbenhouten haar hangt lang en donker over haar door de zon gekuste schouders. Ze is zo mooi dat Anna er buikpijn van krijgt. Want ze weet dat de mannen die haar zoeken een wrede glimlach zullen hebben en dat ze een doodsb bedreiging met zich meedragen; ze weet dat ze haar voor minder niet zo ver zouden hebben opgejaagd.

Nog een kreet, dichterbij dan de vorige, en Anna beseft dat ze maar weinig tijd hebben.

De meidoornbessen die ze al de hele ochtend heeft verzameld, vallen op de grond; Anna steekt haar hand uit en pakt de zachte handpalm van de vrouw met haar gevlekte, eeltige hand, haar ogen wijd en smekend. Ze weet niet of de vrouw Engels spreekt, weet niet of ze haar zal volgen, maar er is geen tijd voor vragen of twijfel. 'Snel!'

Ze trekt en is opgelucht als de onbekende niet tegenstribbelt. Bessen spatten uit elkaar onder Anna's voeten, maar dat kan haar niet schelen. De vrouw volgt haar. Ze rennen.

Anna kent dit stuk bos beter dan welke andere plek ook. Ze weet elk herkenningspunt, heeft in de loop van de jaren jonge boompjes zien uitgroeien tot bomen. Ze heeft er elke dag houtblokken geraapt voor haar vuur, bladeren en takken voor haar dak verzameld, en voedsel gezocht voor haar tafel. Ze passeren het plekje waar ze het liefst oranje populierboleten plukt en de zoom van hun rokken raakt doorweekt wanneer ze door de beek rennen waar ze zich baadt en het vuil uit haar kleren wast.

Anna's longen branden bij elke stap, maar het bonzen in haar oren dwingt haar verder. De pijn in haar borstkas is niet heel anders dan de honger in haar buik; dit is een kwestie van overleven, niet van een beetje ongemak. Het lijdt geen twijfel welk lot hun allebei wacht als de mannen (soldaten, beseft ze met schrik) hen vinden.

Ze is nog nooit zo opgelucht geweest bij de aanblik van het beschimmelde rieten dak van haar hut tussen de rijzige eiken en elzen, maar ze staat zichzelf niet toe haar pas te vertragen of haar grip om de hand van de vrouw te verslappen. Pas als ze binnen zijn, met de deur gesloten achter haar rug, mag Anna van zichzelf weer ademen.

Met knikkende knieën glijdt ze omlaag tegen de deur terwijl ze vecht tegen de zwarte vlekken die haar het zicht benemen. De onbekende staart haar aan vanuit het midden van haar vloer van aangestampte aarde. Geen haartje zit in de war. Anna veegt het zweet van haar slapen, maar kan weinig doen aan de druppel die tussen haar schouderbladen loopt. Ze bevochtigt haar uitgedroogde lippen.

‘Spreekt u... Engels?’ vraagt ze tussen hijgende ademhalingen door.

De vrouw houdt haar hoofd scheef, haar donkere ogen zijn nieuwsgierig. Anna vaagt zich af hoe ze zo kalm en rustig kan zijn terwijl Anna nog steeds moeite moet doen om haar longen te vullen. ‘Ja.’

Anna knikt, sluit haar ogen en leunt met haar hoofd tegen het hout terwijl ze zichzelf dwingt tot rustiger ademen. ‘Goed,’ hijgt ze. ‘Dat is goed.’

‘Dank je dat je me hebt geholpen.’ Haar stem is een lied, lyrisch en liefelijk. Als Anna haar ogen opent, ziet ze dat de onbekende voor haar geknield zit, met gebruide, slanke armen om haar in zijde gehulde knieën en met haar kin op haar knokkels. Gouden ringen sieren vrijwel alle vingers, die stuk voor stuk zijn versierd met patronen in inkt. ‘Hoe heet je?’

‘Anna,’ hijgt ze, en haar blik blijft hangen op de onbekende lijnen. Haar ogen gaan omhoog en bestuderen het gezicht van de vrouw. ‘En u?’

De vrouw komt overeind en een ondeugende glimlach krult om haar lippen terwijl ze haar hand uitnodigend uitsteekt. ‘Ik heb talloze namen.’ Ze houdt haar hoofd scheef en haar ogen schitteren geamuseerd. ‘Welke naam zou je mij willen geven?’

Anna weet even niet wat te zeggen, verbijsterd door het vreemde antwoord van de vrouw en het nog vreemdere verzoek, maar neemt de uitgestoken hand aan. ‘Wilt u dat ik een naam voor u kies?’

‘Dat is niet meer dan passend,’ zegt ze, terwijl ze Anna moeiteloos overeind trekt. Ze bezit een kracht die ongewoon lijkt voor zo’n tenger lichaam. ‘Vertel me, wie moet ik voor je zijn?’

Het is zo’n bizar verzoek dat Anna gewoon haar hoofd schudt. ‘Ik weet niet...’ Ze volgt de blik van de onbekende en haar stem stikt.

Haar borst.

Haar gevlekte huid.

Anna bloost en trekt haar kraag dicht om haar hals. Hij is vast verschoven; de veters zijn losgeraakt tijdens de dodelijke vlucht naar huis.

‘Het is niet besmettelijk,’ stelt ze de onbekende gerust, maar zelfs in haar eigen oren klinkt het zwak. ‘Ze denken van wel, maar het zit er al sinds ik jong was en ik heb geen pijn of wonden.’

Door de zon gekuste handen bedekken de hare, leiden ze weg. Anna is zo verbijsterd door haar nabijheid, door de tedere aanraking van de langere vrouw, dat ze geen weerstand biedt. De lippen van de vrouw vormen een strakke lijn. ‘Ze denken dat het lepra is.’

Anna knikt, met dichtgeknepen keel. Haar handen trillen, in afwachting van de walgende blik. Van het terugdeinzen. Van het in de steek laten.

De zucht die de vrouw slaakt is zacht, maar ook vol verachting. ‘Dwazen.’

Het is zo onverwacht dat het even duurt voordat Anna beseft dat ze niet wordt afgewezen. De opluchting maakt haar bijna misselijk. ‘U bent niet bang?’

‘Er zijn veel dingen die het waard zijn om bang voor te zijn,’ zegt de vrouw, terwijl ze Anna aankijkt. ‘Dit is er niet een van.’

Anna slikt en probeert haar stem te vinden te midden van alle emoties die haar naar de keel vliegen en haar ogen doen branden. ‘Wilt... Wilt u iets te eten?’ Ze heeft niet veel, nauwelijks genoeg om te delen, maar ze voelt een plotselinge wanhoop opkomen. Het is al zo lang geleden dat ze gezelschap heeft gekend. Iemand met wie ze kon praten. Ze wil graag een maaltijd opofferen als dat ervoor kan zorgen dat deze vrouw zonder naam nog iets langer wil blijven.

Er spreekt medelijden uit de blik van de vrouw en Anna vermoedt dat ze dit weet. ‘Dat zou ik fijn vinden.’

Anna trekt de veters van haar kraag weer aan en loopt naar de hoek waar ze haar voorraden bewaart terwijl de onbekende aan haar tafeltje gaat zitten. De gedroogde vis, die ze met veel pijn en moeite heeft gevangen in de beek, is een te kostbaar bezit om aan te bieden, maar ze pakt een paar voedzame eikelkoeken en wat bramen die ze gisteren heeft geplukt.

Pas wanneer ze die op tafel zet en de zoete, donkere vruchten bekijkt, herinnert ze zich de schat die ze heeft achtergelaten.

Ze denkt aan de stortvloed van rode meidoornbessen die op de grond viel, hoe ze uiteenspatten onder haar voeten, en verbleekt. De soldaten zullen ze ongetwijfeld zien. Ze kennen het bos minder goed dan zij, maar ze zouden blind moeten zijn om de voetafdruk en het achtergelaten voedsel niet te zien en niet te weten waar dat op wijst.

Ze weten genoeg om te beseffen waar ze woont.

‘U moet gaan,’ fluistert ze, de trilling in haar stem met moeite onderdrukkend. ‘Voordat ze komen. U moet gaan.’

De vrouw stopt een braam in haar mond, haar blik is intens en doordringend. ‘Je bent bang.’

Anna slikt, met een brok in haar keel en steen op haar borst. ‘Ja.’

De vrouw kijkt haar aan. ‘Zullen ze je doden omdat je mij hebt geholpen?’

‘Ja,’ zegt ze, met trillende stem. Ze vermoedt dat ze ook nog ergere dingen zullen doen.

Nog een dikke braam verdwijnt tussen de volle lippen van de vrouw, maar ze blijft kalm kijken. ‘Toch heb je ervoor gekozen om mij te helpen.’

Een verklaring, geen vraag. Anna beantwoordt hem toch, schudt haar hoofd en zet zich schrap tegen de muur. ‘U hebt niets gedaan waarvoor u de helse behandeling verdient die ze u zouden geven.’

‘Datzelfde geldt vermoedelijk ook voor jou.’ De vrouw tikt met haar vinger op tafel, het ritme van een hartslag. Anna is gevangen in haar blik, verstrikt in de onuitgesproken beslissingen die erin besloten liggen. ‘De dood zal je niet komen halen.’

Anna weet niet zeker of die woorden als troost zijn bedoeld, of misschien als een soort gebed, maar ze weet dat ze er niet in moet geloven. De dood haalt iedereen, en vaak zonder genade. Ze weet zeker dat de dood haar nu komt halen, de gezichten dragend van de mannen van de heer.

Anna's lippen gaan van elkaar, maar ze weet niet goed wat ze moet zeggen. Dan reikt de vrouw tussen de plooien van haar jurk en haalt er iets uit tevoorschijn. Ze steekt het naar Anna uit.

‘Voor jou.’

Aarzelend neemt Anna het van haar aan. Het is een vrucht, maar anders dan de vruchten die ze kent. Ze draait hem om en om, bewondert de zachte huid en brengt hem naar haar neus. Hij ruikt zoet, naar zomer en honing. ‘Hoe heet deze vrucht?’

De ogen van de vrouw stralen. ‘Taozi.’

‘Taozi?’ Anna probeert de intonatie na te doen, maar het woord voelt vreemd aan op haar tong.

Ze haalt haar schouder op. ‘Of Perzische appel, afhankelijk van wie je het vraagt.’

‘Ik vraag het aan u.’ Anna begrijpt nog altijd niet waarom de vrouw in zulke vreemde raadsels spreekt, maar ze weet inmiddels dat ze het spel maar beter kan meespelen. ‘Hoe noemt u het?’

Haar glimlach is raadselachtig. ‘Een geschenk.’

Meer raadsels. De tijd wordt steeds korter; de dood zal binnen het uur aankloppen, dat weet Anna zeker. Ze heeft de afgelopen tien jaar gevochten om in leven te blijven. Heeft rillend winters doorstaan en geleden voor net voldoende voedsel zodat ze het volgende seizoen kon halen. Het was onvermijdelijk dat de tijd waar ze zo hard voor had gestreden, uiteindelijk door haar vingers zou glijpen. Het was onvermijdelijk dat er een dag zou komen waarop ze te zwak en te moe zou zijn om nog weerstand te bieden.

Anna kijkt omlaag naar de vreemde, onbekende vrucht die in haar handen ligt zoals de horizon de ondergaande zon omarmt. Ze heeft nu nog maar weinig tijd en dat beetje tijd dat haar nog rest wil ze niet verspillen, ze zal zich deze laatste kans op verwondering niet laten afnemen.

Anna brengt de vrucht naar haar lippen en bijt in het vruchtvlees, terwijl het sap haar mond vult met een bijna ongelooflijk zoete smaak.

Ze heeft nog nooit zoiets geproefd. Ze weet dat ze ervan zou moeten genieten, maar ze neemt meteen nog een hap, en nog een, en nog een. Als ze bij het midden komt, roze maar hol, beseft ze dat er iets ontbreekt. 'Hij heeft geen pit.'

'Nee.'

'Maar... Hoe?'

De blik van de vrouw blijft hangen op het laatste hapje, een afwezige blik vertroebelt haar ogen. 'De schatten die niet kunnen worden nageemaakt, zijn van onmetelijke waarde.'

Raadsels. Niets dan raadsels, maar Anna is te hongerig om ze te ontcijferen. Ze sluit haar ogen, laat het laatste hapje op haar tong rusten, geniet van wat ze weet dat haar laatste maaltijd zal zijn en doet haar best ervoor te zorgen dat de zoetheid niet wordt verpest door het zout van de tranen die over haar wangen rollen.

Ze wil niet sterven, maar ze is veel te moe om nog te vluchten voor het onvermijdelijke. Te zwak. In haar hart weerklinkt een gefluister, een onuitgesproken, nauwelijks tastbaar iets. Een verdovende warmte. Instinct, misschien... De enige bescherming van haar verstand tegen het noodlot. Of misschien de laatste, kermende troost van haar vermoeide hart.

Een zware vuist op haar deur, zoveel eerder dan ze had verwacht. Anna's ogen schieten open en ook haar mond opent zich, een waarschuwing op haar tong, maar die sterft weg voordat ze haar kan uitspreken. Ze is de enige in haar schamele huisje. De vrouw die ze heeft gered, de onbekende die ze onderdak heeft geboden, is verdwenen.

De soldaten breken de deur open, grijpen haar ruw bij de schouders en sleuren haar weg. Anna laat ze, haar ogen gericht op de lege plek waar een paar seconden geleden nog een vrouw stond van schoonheid en zijde.

Het is onmogelijk, maar ze is in geen velden of wegen te bekennen, er rest alleen nog de sluimerende smaak van een vreemde vrucht op Anna's lippen. Een verdovende angst dringt door tot diep in haar

botten bij de gedachte aan de raadsels die de onbekende heeft uitgesproken, aan haar verwoestende schoonheid, en het besef van wat dat betekent.

Ze was geen mens.

Lang geleden, voordat ze werd verbannen, luisterde Anna in de starre kerkbanken met de andere personeelsleden naar de preek van de priester. Ze herinnert zich nog hoe hij hen waarschuwde om op te passen voor de duivel en zijn streken. Anna is gestrikt door de duivel, verleid door een vrucht net zoals Eva werd verleid door de appel. Maar terwijl de aarde onder haar voeten plaatsmaakt voor grof zand, en daarna, wanneer ze de grove brandstapel ziet en de verzamelde menigte op het stuk afgelegen strand, weet Anna dat ze alleen zichzelf heeft vervloekt.

Angst overweldigt haar. Ze had zich verzoend met de dood, maar niet met dit... Niet met foltering. Een kreet ontsnapt aan haar keel, spat uiteen tegen de ijzeren grip van de soldaten, maar hun grip verstevigt alleen. Ze voelt hoe hun vingers in haar huid klauwen. Terwijl ze haar handen vastbinden aan de paal, de hennep ruw tegen haar polsen, vervormen de gesmoorde geluiden die van haar lippen komen zich tot woorden. 'Alsjeblieft, niet doen!'

Ze kijkt op, in een poging mededogen te vinden, van wie dan ook, maar vindt het nergens. Ze kijken haar aan en gefluister kronkelt en krioelt als slangen van hun tongen terwijl ze met hun burens praten. Anna weet dat ze bij geen van deze mensen vriendelijkheid zal vinden. Ze zijn te blij dat ze weg zal zijn. Te opgelucht dat ze eindelijk een reden hebben om dit te doen. Het leprameisje dat zich in het bos verschool en maar niet wilde doodgaan. Het meisje dat ze niet op het dorpsplein durfden te vermoorden omdat ze bang waren dat haar bloed het dorp zou vervloeken.

Anna slikt een snik weg wanneer de boeien om haar polsen worden aangetrokken. Als hij haar heeft vastgebonden, lacht de soldaat spottend naar haar en spuugt op haar voeten. 'Heks. Duivelshoer.'

‘Dat ben ik niet!’ roept ze uit. De zoete smaak is van haar tong verdwenen, vervangen door bitter zout van de zeelucht, tranen en snot. ‘Dat ben ik niet!’

Vanuit de voorste rij van de menigte weergalmt de stem van de dorpspriester boven de branding. ‘Geen leugens meer, smerig wezen!’ Anna herkent hem als dezelfde priester die tien jaar geleden tegen haar schreeuwde dat de mislukte oogst haar schuld was. De straf van God omdat het dorp onderdak had geboden aan een heidense vreemdeling die was aangeraakt door de duivel. Hij wendt zich tot de menigte. ‘Hoe anders kan een eenzame vrouw in het bos overleven, tenzij ze werd geholpen door de duivel? Waarom zou ze anders de kwaadaardige hoer verbergen die onze heer heeft gedood? Hoe anders...’

Het bloed suist in haar oren, de koude oceanwind prikt in haar gezicht en verstrengelt zich in haar haar, zodat de rest wordt overstemd. Ze staart zonder iets te zien naar het stuk strand dat zich uitstrekt achter de menigte en herinnert zich het gevoel van weglopend zand onder haar voeten toen ze hier als klein kind voor het eerst aan land kwam. Het is haast toepasselijk dat ze haar leven zal verliezen op dezelfde kust waar ze haar vrijheid verloor.

Een fladderende beweging in de dode boom tegenover haar trekt haar aandacht. Boven op het bleke, door de wind gebeukte hout zit een raaf, die haar met intelligente ogen aanstaart. Een slecht voortekenen, zei Fanny altijd, een duidelijk teken dat de dood snel zal volgen. Anna herkent een paar gezichten in de menigte, maar de oude kokkin is er niet bij. Ze vraagt zich af of haar raaf al is weggevlogen of dat zij gewoon de enige is die Anna niet wil zien branden. Ze hoopt op het laatste.

Een fakkel wordt aangestoken, de vlammen vormen een druppel kleur in een zee van grijs. Schitterend en dodelijk, net als de vreemdeling die haar lot heeft bezegeld. De aanmaakhoutjes aan de voet van de brandstapel vatten vlam, de vlammen worden hoger en likken

aan het stro rond haar voeten. Ze krijst, het geluid wordt gedempt omdat haar keel dik is en haar longen zich hebben gevuld met rook.

Ze kan niet kijken. Ze wil niet dat het happende vuur en de blaren op haar huid het laatste zijn dat ze zal zien. In haar laatste momenten wil ze schoonheid. Ze kijkt voorbij de misprijzende gezichten en zoekt door de rook naar een glimp van de raaf. Zolang ze zich maar kan focussen op die donkere, intelligente ogen, zichzelf kan verliezen in de glanzende veren, dan kan ze zich er misschien lang genoeg vastklampen voor de overgang van deze wereld naar de volgende. Alleen zit op dezelfde lage tak geen raaf, maar de vreemdeling die ze heeft gered. De vrouw houdt haar vinger voor haar lippen met waarschuwend ogen vol hoop.

Vertrouw me, zegt ze.

Anna kijkt omlaag, ziet hoe de vlammen aan haar huid likken, aan de zoom van haar rok knagen en steeds hoger en hoger komen. De pijn is afgrijselijk, maar haar huid brandt niet, verkoolt niet. Een hallucinatie, denkt ze. Dat moet wel. Een wanhopige poging van haar geest om haar gerust te stellen door de pijn heen. Achter haar rug schroeit het touw dat haar handen bijeenhoudt en rafelt tot haar knieën het niet meer houden en de vezels breken. Haar geschreeuw wordt verzwolgen door het gebrul in haar oren tot ze niet langer zeker weet waar het ene begint en het andere ophoudt en het zwart wordt voor haar ogen.

Ze opent haar ogen en ziet de lucht. Boven haar drijven vlokken als als paardenbloempluisjes op de wind. Ze hoort het geluid van roepende meeuwen en brekende golven.

Ze leeft.

Ze leeft.

Ze staat op en ziet dat ze alleen is. De stadsbewoners zijn vertrokken en alleen hun voetafdrukken in het zand vormen het bewijs dat ze er ooit zijn geweest. Er zitten strepen as op haar blote huid en er zit as in haar haar. Ze staart naar haar handen, haar lichaam, dat vuil

is maar ongeschonden, en voelt hoe haar ademhaling sneller gaat.

Een mantel wordt om haar naakte schouders geslagen en er klinkt gefluister in haar oor. 'Ik zei het je toch, Anna? De dood zal je niet komen halen.'

'IK ZEI HET JE TOCH, ANNA? DE DOOD ZAL JE NIET KOMEN HALEN.'

Engeland, 1185. Anna is gewend aan een leven vol ontberingen, maar één vriendelijke daad en een hap van een goddelijke perzik veranderen haar leven voorgoed. Plots kunnen tijd noch gevaar haar raken.

Terwijl eeuwen verstrijken en de wereld om haar heen verandert, wordt ze continu gedwongen om elk nieuw leven en elke persoonlijke band achter zich te laten voordat ze echt als thuis kunnen gaan voelen. Er is maar één persoon die haar altijd en overal weet te vinden: Khiran, de god die haar onsterfelijkheid schonk. Terwijl Anna door de eeuwen reist, zal ze de schoonheid – en de prijs – ontdekken van een leven zonder einde.

RACHELLE RAETA schrijft aangrijpende verhalen waarin magische elementen en menselijke emoties elkaar versterken. Met haar Peaches & Honey-duologie wist ze al enorm veel lezers te raken. Het is een betoverende serie die niet alleen verkent wat het betekent om eeuwig te leven, maar ook hoe je wérkelijk leeft.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 559446

NUR 334

